

Arrest

nr. 189 903 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Oegandese nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot weigering van de afgifte van visa type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij treedt op 27 juli 2016 in Oeganda in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 21 oktober 2016 dient eerste verzoekende partij aanvragen in tot de afgifte van visa type D (gezinshereniging) voor haarzelf en haar twee minderjarige kinderen. Een van de kinderen is een biologisch kind van de te vervoegen Belgische onderdaan.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 maart 2017 de beslissing waarbij de gevraagde visa worden geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 17/10/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [N. E. T.], geboren op [...], [N. N. T.], geboren op [...], [K. M. R.], geboren op [...], allen van Oegandese nationaliteit, om [M. P.] in België, geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat krachtens artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd;

Overwegende dat het voorgelegde document om de familieband aan te tonen (huwelijksakte - registratienummer 20160630-856) niet gelegaliseerd werd.

Overwegende dat de documenten die ter ondersteuning van de aanvraag worden voorgelegd in dit geval echter niet werden gelegaliseerd door de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat het voorgelegde document bijgevolg niet in overweging kan worden genomen ter staving van de verwantschap;

Overwegende dat art. 40bis, §2, 3° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd [...] de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming door [T. K. S.] of het (exclusieve) hoederecht voorgelegd werd voor [N. N. T.];

Overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming door [N. E. T.] of het (exclusieve) hoederecht voorgelegd werd voor [K. M. R.]

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige dient te zijn vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij verzoekende partijen de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt geweigerd, en dus rechten die aan de persoon zijn verbonden. Tweede en derde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 6 en 2 jaar) evenwel niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de “algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt onder meer volgende toelichting bij het middel:

“[...] Elke verzoekster heeft een individuele beslissing ontvangen. Alle beslissingen hebben echter een identieke motivering.

Het betreft een beslissing die zowel de motivering ten aanzien

Gelet op de eenheid van gezin en de identieke beslissing, dienen verzoeksters samen 1 verzoekschrift in tegen de weigeringsbeslissing.

De beslissing was als volgt gemotiveerd :

[...]

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen nu er geen afdoende bewijzen voorliggen van het verwantschap.

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

a)

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

[...]

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

[...]

b)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

[...]

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

[...]

Verzoeksters hebben een aanvraag tot gezinshereniging ingediend conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

[...]

Uit de beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de mening is toegedaan dat aan alle voorwaarden omtrent de gezinshereniging voldaan is, maar er niet voldoende is aangetoond dat verzoeksters familiale banden hebben met de referentiepersoon, welke zijn voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt omtrent elke verzoekster een specifiek bezwaar gemaakt in hoofde van de bewijslast van de familiale banden.

Verzoeksters kunnen het niet eens zijn met deze beslissing en uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat dit volledig foutief is.

- [...]

In hoofde van eerste verzoekster

Verzoekster is op datum van 02/07/2016 gehuwd met de heer [M. P.], de referentiepersoon.

Verzoekster heeft ter staving een huwelijksakte voorgelegd met registratienummer 20160630-856.

De huwelijksakte werd geregistreerd op datum van 09/08/2016 en nogmaals afgestempeld door het ministerie van buitenlandse zaken op datum van 08/08/2016.

Op datum van 10/08/2016 werd de huwelijksakte gelegaliseerd op het consulaat te Kampala.

Het bewijs van de legalisatie staat op de achterkant van de huwelijksakte.

Eerste verzoekster voegt bij huidige verzoekschrift nogmaals het bewijs van legalisatie toe. (zie stuk 4)

De legalisatie dateert van voor de visumaanvraag. Onmogelijk kan gesteld worden dat de huwelijksakte niet gelegaliseerd zou zijn op datum van de aanvraag.

De ambassade heeft bij aanvraag vermoedelijk de achterkant van de huwelijksakte niet gekopieerd of doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzake, evident kan dit niet verweten worden aan verzoekster.

De huwelijksakte is hoe dan ook gelegaliseerd en dit reeds sinds 2016.

In overeenstemming met de rechtsregels van het internationaal privaatrecht, waarnaar de beslissing verwijst, dient de buitenlandse akte wel in overweging worden genomen.

De motivering is bijgevolg niet gestoeld op de concrete documenten die werden voorgelegd bij de aanvraag.

Het verwantschap tussen eerste verzoekster en de referentiepersoon staat hoe dan ook vast.

[...]

Samengevat, dient opgemerkt dat verzoeksters alle aangehaalde elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om over te gaan tot de weigeringsbeslissing, hebben kunnen weerleggen.

Er is geen enkel element uit de motivering die een grondslag vindt in het administratief dossier van verzoeksters.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig, zijn niet gesteund op de correcte feitelijkheden en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

3.2. Verweerder repliceert in dit verband in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder stelt vooreerst vast dat in casu drie visumaanvragen werden ingediend op basis van art. 40ter van de Vreemdelingenwet, in functie van de Belg dhr. [P. M.].

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig een schending van art. 40bis Vreemdelingenwet (gezinshereniging met een EU-onderdaan) opwerpen. Verweerder stelt verder vast dat verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift ingaat op een vermeende schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij dient dan ook onontvankelijk verklaard te worden in de mate dat een schending van art. 40bis Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de visa werden geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat ook dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd zou zijn. De bestreden beslissing maakt melding van de specifieke elementen waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat er geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd en evenmin ouderlijke toestemming werd gegeven.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte- en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

“Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).” (R.v.V. nr. 167.163 dd. 3 mei 2016)

Verweerder zal dan nog slechts repliceren voor zover verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissingen geheel terecht, conform de ter zake geldende rechtsregels, genomen werden.

De beslissingen luiden als volgt:

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft besloten tot weigering van afgifte van de visa lang verblijf (type D).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, stelt de gemachtigde nergens dat aan alle voorwaarden met het oog op gezinshereniging voldaan zou zijn. De gemachtigde stelde uitsluitend vast dat er geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, net zomin als een bewijs van ouderlijke toestemming of van exclusief hoederecht, zodat de visa geweigerd dienden te worden.

De bestreden beslissing vermeldt immers:

“Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Met betrekking tot de weigeringsbeslissing van het visum ten aanzien van mevr. [E. T. N.] stelt verzoekende partij dat er een fout bij de ambassade zou begaan zijn. De legalisatie van de huwelijksakte zou op de achterzijde van de huwelijksakte te vinden zijn en de ambassade zou slechts de verso-zijde gekopieerd en aan de Dienst doorgestuurd hebben. Verzoekende partij voegt bij haar huidige verzoekschrift de legalisatie.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde geheel terecht motiveerde dat de band van verwantschap met dhr. [M.] niet afdoende werd aangetoond daar de neergelegde huwelijksakte niet gelegaliseerd werd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bij de visumaanvraag tot gezinshereniging gevoegde huwelijksakte niet gelegaliseerd is. Bij de aanvraag werd enkel de buitenlandse huwelijksakte zelf voorgelegd, en niet het bewijs van legalisatie. De bestreden beslissing steunt derhalve op een correcte feitenvinding.

Een en ander blijkt bovendien uit de expliciete inhoud van het visumdossier, waarbij de ambassade uitdrukkelijk het volgende meldde aan de Dienst Vreemdelingenzaken: “acte de mariage Ougandaise non légalisé”.

De gemachtigde besloot dan ook geheel terecht tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) wegens een gebrek aan bewijs van verwantschap.

De ongestaafde bewering van verzoekende partij dat de ambassade een fout zou gemaakt hebben en de legalisatie van de huwelijksakte, die zich op de recto-zijde van dit document zou bevinden, niet gekopieerd zou hebben, kan niet aangenomen worden. Het komt verzoekende partij toe te bewijzen dat zij bij haar aanvraag de legalisatie gevoegd heeft. Daar uit het administratief dossier blijkt dat enkel de huwelijksakte werd gevoegd, kan verzoekende partij zich niet beperken tot de bewering dat een fout werd gemaakt door de ambassade.

Dat de huwelijksakte reeds voor de visumaanvraag gelegaliseerd zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Heden voegt verzoekende partij de legalisatie bij haar verzoekschrift. Dit stuk was echter niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit stuk, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De gemachtigde besloot dan ook geheel terecht tot weigering van afgifte van een visum wegens een gebrek aan bewijs van een band van verwantschap. [...]”.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat eerste verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. In de mate dat eerste verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Eerste verzoekende partij diende op 21 oktober 2016 een aanvraag in om haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen. Het is niet betwist dat hiervoor, ter staving van de verwantschapsband, een gelegaliseerde huwelijksakte diende voor te liggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de voorgelegde huwelijksakte niet was gelegaliseerd en dat bijgevolg deze akte overeenkomstig de artikelen 27 en 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht niet kon worden aanvaard als bewijs van de huwelijksband. Om deze reden werd beslist tot weigering van het gevraagde visum type D aan eerste verzoekende partij.

Eerste verzoekende partij wijst er op dat de huwelijksakte reeds op 10 augustus 2016 – oftewel vóór de door haar ingediende visumaanvraag – werd gelegaliseerd door het consulaat-generaal van België in Kampala, Oeganda en voegt hiervan een bewijs. Zij betoogt dat aldus niet kan worden gesteld dat de huwelijksakte niet was gelegaliseerd op datum van de aanvraag. Zij vermoedt dat de ambassade bij haar aanvraag de achterkant van de huwelijksakte niet heeft gekopieerd of doorgestuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel en stelt dat dit haar niet kan worden verweten. Zij stelt dat de huwelijksakte in overeenstemming met de rechtsregels van het internationaal privaatrecht in overweging dient te worden genomen en de verwantschapsband vaststaat.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende stukken blijkt dat de huwelijksakte inderdaad reeds werd gelegaliseerd door het consulaat-generaal van België in Kampala, Oeganda voorafgaand aan het indienen van de visumaanvragen, met name op 10 augustus 2016. Daargelaten de vraag of eerste verzoekende partij bij het indienen van haar visumaanvraag de gelegaliseerde huwelijksakte voorlegde, dient de Raad verder vast te stellen dat in ieder geval ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het administratief dossier reeds (een kopie van) de gelegaliseerde huwelijksakte van eerste verzoekende partij bevatte. Meer bepaald dient op basis van de stukken van dit dossier te worden aangenomen dat de Belgische echtgenoot van eerste verzoekende partij in het kader van een verzoek tot registratie van dit huwelijk bij de stad Gent de op 10 augustus 2016 gelegaliseerde huwelijksakte reeds voorlegde en dat deze op 13 september 2016 door een medewerker van de stad Gent werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. Aldus dringt de vaststelling zich op dat verwerende partij op basis van een incorrecte feitenvinding oordeelde dat enkel een niet-gelegaliseerde huwelijksakte voorlag. Ook het in de nota met opmerkingen gestelde dat een gelegaliseerde huwelijksakte niet aan haar ter kennis werd gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat pas voor het eerst in huidige procedure een dergelijk stuk wordt aangebracht, kan aldus niet

worden bijgetreden en mist feitelijke grondslag. De Raad benadrukt dat, zelfs indien niet vaststaat dat bij de visumaanvraag zelf een gelegaliseerde huwelijksakte voorlag, verwerende partij er in geen geval van onwetend kon zijn dat deze akte wel degelijk was gelegaliseerd en haar deze gelegaliseerde akte – of een kopie hiervan – reeds werd overgemaakt door de stad Gent en aldus de vaststelling in ieder geval overeind blijft dat een incorrecte dan wel onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing.

De Raad merkt daarenboven op dat deze legalisatie is gebeurd door de consulaire diensten van de Belgische ambassade in Kampala, alwaar ook de visumaanvragen werden ingediend. Er blijkt aldus niet dat deze laatste onwetend kon zijn van het gegeven dat de huwelijksakte was gelegaliseerd, bij het overmaken van de visumaanvragen aan verwerende partij. Zoals eerste verzoekende partij correct opmerkt, blijkt niet dat het gegeven dat de Belgische ambassade naliet verwerende partij in kennis te stellen van deze legalisatie haar kan worden tegengeworpen.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat eerste verzoekende partij correct opmerkt dat bij de visumaanvragen wel degelijk ook een gelegaliseerde toestemming van de vader van tweede verzoekende partij werd gevoegd. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een dergelijk stuk op 20 december 2016 door de Belgische vertegenwoordiging in Kampala werd toegevoegd aan het dossier.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband dat inzake de visumaanvragen van verzoekende partijen één beslissing werd genomen. Het gegeven dat deze beslissing in drievoud werd betekend aan de verzoekende partijen doet aan dit gegeven geen afbreuk. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het andere middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot weigering van de afgifte van visa type D wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS